

## Geniř Yol

Sadece aşağı yukarı üç saat olmasına rağmen İsmail ömürler geçmiş gibi hissetti. İstanbul'dan beri zaman ağır oldu. Her şey ağırdı aslında. Araba neredeyse karayoluna dokunurdu, İsmail'in kemikleri sanki vücudundan düşüyordu. Şimdi hiçbir şey iyi değildi. Hiçbir şey hoş değildi. Ne manzara ne de hava. Hava o kadar sıcaktı ki İsmail hiçbir şeyde teselli bulamazdı. Etrafta olan tarlalar her anda yanabilen bir sarı türüydü. Ama İsmail'in aklı tarlalarda değildi şehirde düşüncelerini bıraktı. Ayrılmaya çalıştı ama sadece vücudu gitti diğer parçaları kaldı. Köyü hala bir gün uzaklıktaydı. Aşağı yukarı saat beşti ve güneş İsmail'in alınını araba pencerelerinden bıçaklanmış. Yol uzundu. Zaman uzundu. Hayat uzundu. Varmak artık istedi. Aynı zamanda vazgeçmek de istedi. Düşünceleri başladı. Uyarı ışığı kırpmaya başladı, arabası aşırı ısınıyordu. İsmail'in yolun yanında durması gerekti. Bir su borusu patlamış. Ne yapacak şimdi? Durduđu yer o kadar tenhaydı ki etraflarında hiçbir şey yoktu, sadece ıssız bir taş kulübe uzaklarda. Ağır olmuş her şey şimdi çöktü. Güneş bile sarı tepelerin üzerine dökündü. İsmail öfkeye veya hüzne yer açtığını bilmedi, ama çaresizlik vücudundaki her yeri doldurdu. Vazgeçerek İsmail soğuk toprakta yattı, gecenin onun üzerine düşmesini bırakıyor.

Bir süre sonra uzaklıkta bir ışık gördü, taş kulübede. 'Yardım,' diye düşündü. Birdenbire İsmail ışığa doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça ateşin sesi yükseliyordu. İçeride İsmail çay içen yaşlı bir adam gördü.

Kararlı bir şekilde İsmail 'Amca, En yakın köy nerede? Arabam bozuldu ve onu tamir ettirmeliyim,' dedi. Yaşlı adam çayını yudumladı. Yine de 'Amca, beni duyabilir misin? Bu تنها ölmüş çukurdan çıkmalıyım!' İsmail dedi.

'Duyabilirim tabii, çay hala sıcakken bırakmak istemedim. Şimdi hiçbir yere ulaşmayacaksın çok geç oldu. Gel, otur, çay var.'

'Bak amca, bunun için vaktim yok. En yakın köye nasıl ulaşabildiğimi söyle bana lütfen,' İsmail gergin oluyordu.

'Tamam nasıl istersen oğlum,' Yaşlı adam eliyle dışarıdaki bir yolu gösterdi, 'bu yoldan gidebilirsin, üç saatte köye ulaşırın... buraya davet edilmişsin istersen'

'Sađol amca. İyi geceler.' İsmail gece içine kaybolan yolda yürümeye başladı. Yine de soğukluk onu sardı ve bir dakika için unutulmuş umutsuz tekrar kalbine geri döndü. Gece küçük ışıklarla dolan gök üzerinde yayıldı ve sarı olan tepeler şimdi yumuşak mavi oldu. İsmail

birdenbire çok yoruldu sanki yere yatmak istedi. Uzaklaşan kulübeden bir bağlama sesi ona geliyordu. Bir şey kulübeye onu döndürdü. Yaklaşırken İsmail yaşlı adamın şarkı söylemesini duyuyordu. Annesinin şarkı söylediği bir türküydü, aniden İsmail çok zamandır hissetmediği bir duygu hissetti. Kalbi hasretle doldu. İsmail kulübeye girip oturdu ve şarkını sonuna kadar rahatça dinledi. Yaşlı adam şarkı söylemeyi bitirince ateşten çaydanlığı çıkarıp bardağa çay döktü.

‘Bu türküyü annem söylerdi.’ İsmail dedi.

Aşık, ‘Şarkı söylemiyor mu artık? Güzel bir türkü bu,’ Diye sordu.

‘Söylemiyor. Birkaç yıl önce vefat etti.’

‘Hala şarkı söyleyemediği anlamına gelmez.’ Aşık biraz daha çay döktü. ‘Acelen var mı? Niye’ diye sordu.

‘Tabii aceleyeyim, şehirden kurtulmalıyım. Bir saniye daha kalamadım orada.’ Diye cevap verdi.

‘Peki... Şehirde değilsin artık, değil mi? Ayrıldın zaten.’

‘Değilim evet ama hiçbir yerde mahsur kaldım şimdi, arabam bozuk...’

‘Hiçbir yerde değilsin, yoldasın. Eşliğın de var, ateşın var, müziğın var. Annenin türküsün bile var. Her olmuş şey geçmişte, şimdi sadece bu.’ İsmail sessiz oldu. Bu sabah İstanbul’daydı. Eşyalarını topluyordu. Her şeyi orada bıraktığını sanmak istediği halde her şey onu bıraktığını biliyordu. Eşi, işi, arkadaşları. Orada onun için hiçbir şey kalmadı. Ama yine de gittiği yerde hiçbir şeyi yoktu.

Aşık, ‘anneni hatırladığın en son kere ne zamandı?’ diye sordu.

İsmail ateşe baktı, ‘hatırlamıyorum... vefat ettiğinde, çok fazla yoğunum. Cenazeye gidemiyordum. Şimdi köyümde ailemde hiç kimse kalmadı,’ Dedi.

Aşık, ‘ama oraya gidiyorsun,’ dedi.

İsmail aşığa bakmak için başını kaldırdı. ‘Nasıl biliyorsun?’

Aşık İsmail’e, ‘Hiçbir şeyin olmadığını söylüyorsun. Tek kaldığın yere, geldiğin yere, evine değilse nereye gideceksin? Hep bir şeyimiz var. Benim... bir evim bile yok... Ama yolum var, hayatım var, ölümüm de var. Hiç kimse benden alamaz,’ dedi.

‘Amca, buradasın çok şükür, ne diyorsun? Ölümün var...’

‘Oğlum... ölüm en yakın arkadaşlarımızdan biri. Hayatta olmanın anlamını bize hatırlatıyor. Bize ve Sevdiğimiz insanlara iyi olmamızı hatırlatıyor. Her zaman hayat ve ölüm arasındaki yoldayız, seviyoruz, gülüyoruz, ağlıyoruz. Ama bir noktada yaşamayı durdurabiliriz,

günlük stresine o kadar dalıyoruz ki baharda açılan çiçeklere bakmayı unutuyoruz. Annelerimizi bile unutabiliriz. O zaman ölüm hoca olarak gelip hayatı sevmeyi sorumluluğu bize hatırlatıyor. O yüzden bağlamam her an yanımda. Unutursam, bir türkü çalarım ve aniden hayatın güzellikleri, dertleri ve sesleri damarlarımda kan gibi akmaya başlar. Anneni hatırla, hayatına geri döndür onu, eskiden sevdiğin türküleri sana tekrar söylesin.’ Aşık İsmail’in bardağına biraz daha çay döktü ve bağlamasını aldı. Aşık Veysel’in bir şarkısını söylemeye başladı.

‘Uzun ince bir yoldayım  
Gidiyorum gündüz gece  
Bilmiyorum, ne haldayım?  
Gidiyorum gündüz gece  
Gündüz gece...’

İsmail seslere yavaşça yatmaya başladı, tam uykuya dalıncaya kadar, sesler onu hala sarıyordu.

Kuşların seslerine İsmail gözlerini açtı. Etraflarına bakıyordu. Aşık yoktu, çaydanlık ve bardaklar da yoktu, sanki her şey rüyaydı. Ama ateşin olduğu yere bakarak közlerin hayatla hala yandığını gördü.